

Suorastaan uskomatonta

Kuinka ihmeessä me, jotka synnyimme ilman äitiysvoimistelua, neuvolaa ja äitiysrahaa, kuinka ihmeessä me, jotka kasvoimme ilman lapsilisää, päiväkotia ja leikkikoulua, ilman vaippoja, muovia ja teippiä, kuinka ihmeessä saatoimme oppia konttaamaan ja kävelemään näin kauas -ja kauan?

Kuinka ihmeessä osasimme leikkiä kävyillä, tikuilla ja sileillä kivillä tietämättä mitään virikkeitä antavasta leikkiympäristöstä, terapiasta ja paneelikeskusteluista aiheena ”lapsi ja kulttuuri”, me, jotka paikatuin polvin ja puupohjaisissa paperikengissämme seisoimme silakka- ja perunajonossa sotavuosina,

me, jotka istuimme rapistuvissa luokkahuoneissa, kirjoitimme vihkoihimme ja luimme läksyjä omista kirjoistamme, perityistä taikka vanhoina ostetuista, vailla ilmaista aamiaista ja koulukyytiä, onnellisen tietämättömänä koulukypsysteesteistä, kukista ja mehiläisistä ja opiskeluista?

Meillä ei ollut aavistustakaan kuraattoreista, koulupsykologeista, nuorisotiloista eikä kunnallisista lautakunnista.

Meillä ei ollut vapaa-ajan ongelmia.

Kuinka ihmeessä olemme selvinneet hengissä ja päässeet tähän asti?

Ja kuinka on mahdollista, että meillä oli niin hauskaa?

Se on suorastaan uskomatonta!